

ἀνασασμιὰ ἢ, ἀνεσιμὰ Θράκ. ἀνισιμὰ Σάμ. ἀνισαμὰ Θράκ. (Μάδυτ.) Ἰμβρ. Λέσβ. ἀνισαμνὰ Δαρδαν. Κυδων. Λέσβ. ἀνασασμιὰ Θράκ. (Αἰν. Καλλιπ.) ἀνασασμιὰ Θράκ. ἀνασασμιὰ Β.Εὐβ. — Λεξ. Βλαστ. 388 ἀνασασμιὰ Κύθηρ. ἀνασασμιὰ Γ'Αθάν. Πρωινὸ ξεκίν. 47

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀνάσασμα < ἀνασαίνω.

Ἀναπνοὴ ἔνθ' ἀν. : Παίρνου ἀνισαμνὰ Λέσβ. Ἀνέβ'κα τριχᾶτους τὸν ἀνήφουρα κὶ πιάδκι ἢ -ῖ-ἀνισαμὰ μ' Ἰμβρ. Φρ. Δὲ σιάνθηκε νὰ πάρῃ ἀνασασμιὰ (ἔφυγε δρομαίως). Μὴ βγάλ'ς ἀνισιμὰ! (σιώπα! Συνών. φρ. νὰ μὴ βγάλ'ς τσιμουδιὰ!) Σάμ. Ἀνισαμνὰ νὰ μὴ βγάλ'ς! (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Λέσβ. Ἀνισαμὰ! (ἐπὶ τελείας σιγῆς) αὐτόθ. Ἐπῆρε τὴν ἀνεσιμὰ του (ἔφυγε δρομαίως) Θράκ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάσα 2.

ἀνασανίσκω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἀνάσανα ἀορ. τοῦ ρ. ἀνασαίνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίσκω.

Ἀναπνέω : Ἐν ἀνασανίσκει. Συνών. ἀνασαίνω 2.

ἀνασάρις ἐπίθ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνάσα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρις.

Ἐπὶ δύτου, ὁ δυνάμενος νὰ κρατήσῃ ἐπ' ἄρκετόν τὴν ἀναπνοὴν του εἰς τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης.

ἀνάσασι ἢ, Κύθν. κ.ἀ. — ΓΜαρκορ. Ποιητ. ἔργα 18 — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀνάσας' Θεσσ. (Ζαγορ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασαίνω.

1) Ἀνακούφισις ἐκ τοῦ μόχθου, τοῦ πόνου κττ. ἔνθ' ἀν. : Ἀνάσασι δὲν ἔχει ἀπὸ τὸν πόνο Λεξ. Δημητρ. Πῆρα λίγ' ἀνάσας' Ζαγορ. || Ποίημ.

... Τῆς Εὐδοκίᾳς ἀνάσασι δὲ δίνει
μήτε νὰ κλείσῃ βλέφαρο καθόλου τὴν ἀφίνει

ΓΜαρκορ. ἔνθ' ἀν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάσα 1. 2) Ἀνεσις Κύθν. — Λεξ. Βλαστ. 496 : Θὰ καβαλλήκω τ' ἄλλογο νὰ πάω μὲ τὴν ἀνάσασί μου Κύθν. Συνών. ἀνεσι.

ἀνάσασμα τό, πολλαχ. ἀνάσασμαν Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασαίνω.

1) Ἀνακούφισις ἔνθ' ἀν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάσα 1.

2) Ἀναπνοὴ ΔΒουτυρ. Διωγμέν. ἀγάπ. 76 : Ἐνας θόρυβος χτύπησε 'ς τ' ἀφτιά του... σὰν ἀνάσασμα βαθύ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάσα 2.

ἀνασασμός ὁ, Εὐβ. (Κύμ. Στρόπον.) Ζάκ. Θεσσ. Θράκ. Καπ. (Σινασσ.) Κεφαλλ. Κύθηρ. Λέσβ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. (Βελβ. Καταφύγ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων. Καλάβρυτ. Μεσσ. Οἰν.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ.) κ. ἀ. — Μποῆμ Ἀγριολούλ. 18 Γ'Επαχτίτ. ἐν Προπυλ. 1,233 ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,17 ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,103 καὶ 3,190 καὶ 372 ΚΠαλαμ. Παράκαιρ. 91 — Λεξ. Δεῖκ Αἰν. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀνασασμός Πόντ. (Σινώπ.) ἀνεσασμός Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἄνεσασμός Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀνασασμός.

1) Ἀνακούφισις, ἀνάπαυσις Λυκ. (Λιβύσσ.) Πόντ. (Σινώπ.) κ. ἀ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. : Ἀνασασμὸν δὲν ἔχει ἢ θλίψι του Λεξ. Δημητρ. Ἀφ' τὰ μωρὰ ἀνασασμὸς 'κ' ἐνι (δὲν ὑπάρχει) Σινώπ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Σπαν. στ. 7 (ἔκδ. Wagner σ. 2) «ἤλπιζα εἰς τὰς πικρίας μου ταύτας τὰς ἀφορήτους... | ἵνα σ' εὐρῶ ἀνασασμὸν καὶ παρηγόρημά μου» καὶ Ἀχιλλ. στ. 1271 (ἔκδ. WWagner σ. 39) «ἐσὺ 'σαι φῶς τῶν ὀφθαλμῶν, ψυχὴ μου καὶ ζωὴ μου, | καὶ τῆς καρδιᾶς μου ἀνασασμὸς ἐσὺ 'σαι, δέσποινά μου». Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάσα 1. β) Παρηγορία Λεξ. Δημητρ. : Τῆς γραιᾶς ἀνασασμὸς τ' ἀγγόνια. Συνών. ἀνάσα 3, παρηγορεῖα.

2) Ἀναπνοὴ ἔνθ' ἀν. : Παίρνω ἀνασασμὸν πολλαχ. Μοῦ πιάστηκε ὁ ἀνασασμός, ποῦ νὰ τὸν φτάσω; Καλάβρυτ. Ἔσκυπα τὸ κεφάλι κ' ἔφυγα χωρὶς νὰ πάρω ἀνασασμὸ Μποῆμ ἔνθ' ἀν. Χάιδε νε τὸ πρόσωπό μου μὲ τὸν ἀπαλὸ ἀνασασμὸ του Γ'Επαχτίτ. ἔνθ' ἀν. Φαίνεται μου πῶς ἀκούω ἀνεσασμὸ Ἀπύρανθ. || Φρ. Ἐπῆρε τὸν ἀνασασμὸ του καὶ πάει (ἔφυγε δρομαίως) Ἀρκαδ. Μή, ἀνασασμός! (σιωπὴ! τσιμουδιὰ!) Καλοσκοπ. Τοῦ πῆραν τὸν ἀνασασμὸ (ἐνόησαν τὰς συνηθείας του, τὴν ἀδυναμίαν του. Συνών. φρ. τοῦ κατὰ λαβαν-τοῦ πῆραν τὸ κολάι του - τὸ σφυγμὸ) Λεξ. Δημητρ. || Ποίημ.

Ὅσο κι ἂν κλειῇ τὰ βλέφαρα, μονάχ' ἀνοίγων κλοῦνε
κι ὁ κόρφος τῆς ἐσάλεινε μὲ τὸν ἀνασασμὸ τῆς

ΑΒαλαωρ. 372. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάσα 2. β) Ὁ ἐκ τῶν πνευμόνων ἐκπεμπόμενος ἀήρ ΑΒαλαωρ. 3,190 : Ποίημ.

Σ τὸ κρυὸ τ' ἀγέρι τοῦ βουνοῦ καπνίζει ὁ ἀνασασμός του.

γ) Ἡ ἐκ τῶν φυτῶν ἐκπεμπομένη ὁσμὴ ἢ εὐωδία ΑΒαλαωρ. 2,103 ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' ἀν. ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἀν. : Ποίημ.

Μοσχοβολαίει ὁ ἀνασασμός τῆς δάφνης, τῆς μυρτουλλᾶς ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἀν.

Κὶ ἀγέραν, κάμπους καὶ βουνά, τὴν πλάσι πέρα ὡς πέρα
γομίζει ἀπὸ μοσχοβολιά μὲ τὸν ἀνασασμὸ τῆς
(ἐνν. ἢ ἀγροάμπελη) ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' ἀν.

Καὶ μέσ' ἀπ' τοὺς ἀνασασμοὺς τοῦ ρόδου καὶ τοῦ δυόσμου
καὶ δουλευτῆς καὶ φυτευτῆς τοῦ κήπου ὁ ἀδελφός μου
ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἀν. 3) Ἀναστεναγμός Καπ. (Σινασσ.) : Ἄσμ.

Μάννα, ζύμω, μάννα, κόλλα, ψῆσε μας παξιμάδια!
Μὲ δάκρυα τὰ ζύμωσε, μ' ἀνασασμὸ τὰ κόλλ'σεν.

ἀνασαστικά ἐπίρρ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Σουδεν. Τρίκκ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνασαστικός.

Μὲ ἀνεσιν ἔνθ' ἀν. : Δῶθε θὰ πάτε ἀνασαστικά Σουδεν. Πάει ἀνασαστικά ἢ δουλειὰ Τρίκκ. Συνών. ἀναπαυτικά, ἀναπαυτικὰτα.

ἀνάσαστος ἐπίθ. Α'Εφταλ. Μαζώχτρ. 30

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνασαστός < ἀνασαίνω. Περί τῆς στερητικῆς σημ. τοῦ ἀρκτικοῦ α ἔνεκα τῆς προπαροξυτονίας ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α.

Ὁ συγκρατῶν τὴν ἀναπνοήν : Στέκουνταν ἀσάλευτος, ἀνάσαστος.

ἀνασβέστωτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσβέστωτος Κρήτ. ἀσβέστουτος Εὐβ. (Αὐλωνάρι.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ἀσβεστωτός < ἀσβεστώνω. Διὰ τὸ ἀσβέστωτος ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α.

Ὁ μὴ ἐπιχρισθεὶς διὰ γαλακτώματος ἀσβέστου, ὁ μὴ ἀσβεστωμένος ἔνθ' ἀν. : Ἀσβέστωτο σπῖτι Κρήτ. Ἀσβέστωτη καμινάδα αὐτόθ. Συνών. ἀπιτσύλιστος.

***ἀνάσβημα** τό, νέβζεγγμαν Πόντ. (Χαλδ.) νέβησμαν Πόντ. (Κοτύωρ.) νέβημαν Πόντ. (Κοτύωρ.) νέβζεγγμαν Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀνασβήνω, παρ' ὁ καὶ νεβζήνω.

Ἡ κατάσβεσις τοῦ πυρὸς ἔνθ' ἀν. : Παροιμ. φρ. Σὸ νέβησμαν μὲ τὸ γάζ' τρέσ' (εἰς τὸ σβήσιμο τρέχει μὲ πετρέλαιον. Ἐπὶ τοῦ προσπαθοῦντος μὲν νὰ καθησυχάσῃ τοὺς ἐρίζοντας, μᾶλλον δὲ ἐξάπτοντος αὐτοὺς ἔνεκα ἀπειρίας).

